

EUGÉNIUSZ ÖKUMENIKUS NAPI EVANGÉLIUMA
SZELLEMI KINCSESLÁDIKA - TALÁLT VARÁZSIGÉK
A VILÁGON A LEGJOBB DOLGOK INGYEN VANNAK!?

Pázmány Péter: A torkosság ellen

Uram, Jézus Krisztus,
ki az emberi testnek kényességét
és tobzódását akarván zabolázni,
életednek példájával
nemcsak negyven egész nap éhezél érettünk;
de halálod óráján is
szomjúságod oltására ecetet és epét választál:
adjad, hogy én is minden tobzódástúl; részegségtől
és testemnek gyenge, kényes táplálásátúl
megoltalmazzam magamat;
és a mennyei boldogságnak édességét megkóstolván,
ne légyen nagy gondom a férgek eledelének hizlalására,
hanem minden erőmmel
csak a te mennyei lakodalmodba kíváncsozom.
Ki élsz &c. Amen.

*

Pilinszky János: Kölcsönös szeretet – kölcsönös szenvedés

Hamvazószerda jele, szürke hamuja
arra figyelmeztet,
ami sorsunkban törékeny, emberségünkben esendő.
Arra, hogy halandók vagyunk.
Mivel csak így,
ennek teljes tudomásulvételével érthetjük meg
azt a másik „gyengeséget”, „isteni gyengeséget”,
amire hamvazószerdán fölkészülünk:
Krisztus halálát.
A nagybőjt első napja
nem véletlenül a halandó emberé,
ahogy az utolsó se véletlenül a sírba fektetett Istené.
Krisztus
halandóságunkban adhatott nekünk egyedül
halhatatlan találkozót,
ahogy ezt a József Attila-sorok
szándékuk ellenére is megfogalmazzák:
„Aki halandó, csak halandót / szerethet halhatatlanul”.

Ez az isteni szeretet legmélyebb titka,
mely épp veszendőségünket választotta örök találkozóhelyül.
A hamu keresztjéről
a kereszt halottjáig egyenes út vezet,
egyazon út különböző stációin át.
Minden állomás veszendőségünk egy-egy fejezete:
tökéletes osztozkodás Isten és ember közt –
halálban és halhatatlanságban.

*

Fényi István
Hamvazószerda

Nem mímelhetem
a bűnöst, amikor olyan vagyok,
mint a növény, amelyre kiterült a reggel.
Meghalok inkább magam,
de édes felem halála
ne szabadítson a felfeszítetéstől.
Madarak nagy keresztje az égen.
Olyan bölcs nem vagyok,
hogy azt mondjam, mindegy, életre vagy halálra.
Ez a madár-kereszt ott a levegőben
gyönyörű, de nincs ámulat-hisztéria.
Olyan bölcs nem vagyok,
hogy azt mondjam, mindegy, a bambaságra vagy ámulatra,
a szeretetre vagy semmibebevételre.
A fa magára veszi a nappalt és az éjszakát,
az ég magára veszi a napot, holdat, csillagokat,
az ég magára veszi a repülő madár-keresztet,
a föld magára vett engem és pár milliárd testvéremet.
Magamra venném a világ bűneit,
nem adják, nem adják.

*

Joel 2,12-18

„Nos tehát,
-- mondja az Úr, --
térjetelek hozzám teljes szívetekből,
bőjttel, sírással és jajgatással.
Szaggassátok meg szíveteket, nem pedig ruhátokat,
és térjetelek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez,
mert jóságos ő és irgalmas, türelmes és nagyirgalmú,

és szánakozik a bajok felett."

Ki tudja, hátha ismét megtér és elfelejt,
s áldást hagy hátra maga után,
étel- és italáldozatot az Úr, a ti Istenetek számára?
Fújjátok meg a harsonát Sionban,
hirdessetek szent böjtöt,
rendeljete el ünnepet,
gyűjtsétek össze a népet,
szenteljétek meg a gyülekezetet,
hívjátok egybe a véneket,
gyűjtsétek össze a gyermekeket és a csecsemőket;
jöjjön ki hálósobájából a vőlegény, és nászházából a menyasszony.
Sírjanak az előcsarnok és az oltár között a papok,
az Úr szolgái, és mondják:
„Könyörülj, Uram, könyörülj népeden;
ne engedd, hogy gyalázzák örökrészedet,
és uralkodjanak rajta a nemzetek!"
Miért mondanák a népek között:
„Hol van az ő Istenük?"
Ekkor az Úrban féltő szeretet ébredt országa iránt,
és megkegyelmezett népének.

*

Ügyeljete, hogy igazvoltotokat
ne az emberek előtt gyakoroljátok,
hogy csodáltassátok magatokat velük,
mert így nem lesz jutalmatok Atyátoknál, aki a mennyben van.
Amikor tehát adakozol,
ne kürtöltess magad előtt,
ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon,
hogy dicsőítsék őket az emberek.
Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat.
Amikor te alamizsnát adsz,
ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb,
hogy a te adományod rejtve maradjon;
Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.
Mikor pedig imádkoztok,
ne tegyetek úgy, mint a képmutatók,
akik szeretnek a zsinagógákban és a terek sarkán állva imádkozni,
hogy feltűnjenek az embereknek.
Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat.
Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtód,
és így imádkozz Atyádhoz, aki a rejtekben van;
akkor Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.
Amikor böjtöltök,

ne legyetek bús képűek, mint a képmutatók.
Ők ugyanis elváltoztatják az arcukat,
hogy böjtölésükkel feltűnjenek az emberek előtt.
Bizony, mondom nektek: ők megkapták már jutalmukat.
Te, amikor böjtölsz,
kend meg a fejedet, az arcodat pedig mosd meg.
Ne lássák az emberek, hogy böjtölsz,
csak Atyád, aki a rejtekben van;
és Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.

Máté evangéliuma

*

A szokás hatalma
Emberszabású majomtörténet

Vegyünk egy ketrecet, amiben öt van.
A ketrecben egy madzagon lóg egy banán.
A banánt csak a legfelső lépcső fokról lehet elérni.
Az egyik előbb-utóbb odamegy a lépcsőhöz
és elkezd felmászni a banánért.
Azonban ahogy hozzáér a lépcsőhöz,
az összes hideg zuhanyt kap.
Kicsit később
egy másik is megpróbál felmászni a banánért -
az eredmény ugyanaz.
Ez még számos alkalommal megtörténik.
Kis idő elteltével, amikor egy elindul a lépcső felé
a többiek megpróbálják megakadályozni.
Most zárjuk el a vízcsapot, nem lesz több zuhany.
Cseréljük ki az egyik majmot egy újoncra.
Az új "fiú" meglátja a banánt
és megpróbál érte felmászni.
A többiek azonnal megtámadják
és nem engedik hogy a lépcső közelébe menjen.
Amikor minden mászási kísérlet kudarcba fullad
a többiek támadása miatt, az új "fiú" feladja.
Most cseréljük ki
még egy régi (zuhanyozott) majmot egy újoncra.
Az új megint csak megpróbálja megszerezni a banánt,
de a többi négy megtámadja ezért.
Az előző újonc is aktívan részt vesz a támadásban.
Amikor már ez is feladta, cseréljük ki a harmadik majmot is.
Amikor ez is megpróbál eljutni a banánhoz
a többi négy megtámadja.

Pedig a négy támadó közül kettőnek elképzelése sincs,
miért nem szabad a banánnal próbálkozni.

Hmm...

Miután a negyedik és az ötödik majmot is kicseréltük
a ketrecben lévő majmok
egyikének sincs emléke a hideg zuhanyról.

Mégis, meg sem próbálnak felmenni a banánért.

Hogy miért? Mert ez mindig így volt és mindenki azt látta,
hogyan kell ezt csinálni.

*

A hegyi beszédben

Jézus így szólt tanítványaihoz:

"Nem mindaz, aki azt mondja nekem:

Uram, Uram! -

jut be a mennyek országába,

hanem csak az, aki

teljesíti mennyei Atyám akaratát.

Aki hallgatja tanításomat,

és tettekre is váltja,

hasonlít a bölcs emberhez,

aki házát sziklára építette.

Szakadt a zápor, ömlött az ár,

süvöltött a szél és rázúdult a házra,

de az nem dőlt össze, mert sziklára épült.

Mindaz pedig,

aki hallgatja ugyan tanításomat,

de tettekre nem váltja,

hasonlít a balga emberhez,

aki házát homokra építette.

Szakadt a zápor, ömlött az ár,

süvöltött a szél és rázúdult a házra.

Az összedőlt, és nagy romhalmaz lett belőle."

Mt 7,21. 24-27

*

Csokonai Vitéz Mihály

Az estve

A napnak hanyatlak tűndöklő hintaja,

Nyitva várja a szép enyészet ajtaja.

Haldokló sűgári halavánnyá lesznek,

Pirúlt horizonunk alatt elenyésznek.

Az aranyos felhők tetején lefestve
Mosolyog a híves szárnyon járó estve;
Melynek új balzsammal bízató harmatja
Cseppecskéit a nyílt rózsákba hullatja.
A madarkák meghúlt fészkeknek szélein
Szunnyadnak búcsúzó nótájok rendjein.
A kis filemile míg magát kisírta,
Szomorún hangicsált fészken a pacsirta.
A vadak, farkasok ülnek szenderedve,
Barlangjában belől bömböl a mord medve. -
Ah, ti csendes szellők fúvallati, jertek,
Jertek füleimbe, ti édes koncertek;
Mártsátok örömbé szomorú lelkemet;
A ti nyájasságtok minden bút eltemet.
Lengjete, óh kellő zefírek, lengjete,
Lankadt kebelembé életet öntsetek!
Mit érzek?...míg szólok, egy kis nyájas szellet
Rám gyengén mennyei illatot lehellett.
Suhogó szárnyával a fák árnyékánál
Egy fűszerszámozott theátrumot csinál,
Melybe a gráciák örömmel repülnek,
A gyönyörűségnek lágy karjain ülnek;
Hol a csendes berek barna rajzolatja
Magát a hold rezgő fényénél ingatja.
Egyszóval, e vídám melancholiának
Kies szállásai örömbé nyílnak.
Késsél még, setét éj, komor óráiddal,
Ne fedd bé kedvemet hideg szárnyaiddal:
Úgyis e világba semmi részem nincsen,
Mely bágyadt lelkemre megnyugovást hintsen;
Mikor a világnak lármáját sokallom,
Kevélynek, fősvénynek csörtetését hallom,
Mikor az emberek körültem zsibognak,
S kényektől részegen egymásra tolongnak.
Bódult emberi nem, hát szabad létedre
Mért vertél zárbékót tulajdon kezedre?
Tiéd volt ez a föld, tiéd volt egészen,
Melyből most a kevély s fősvény dézmát vészen.
Mért szabtal hát határt önfiaid között;
Ládd-é már egymástól mind megkülönbözött.
Az enyim, a tied mennyi lármát szűle,
Miolta a miénk nevezet elűle.
Hajdan a termő föld, míg birtokká nem vált,
Per és láрма nélkül annyi embert táplált,
S többet: mert még akkor a had és veszethez
Mérgétől nem vészett annyi sok nemzetség.

Nem volt még koldúsa akkor a törvénynek,
Nem született senki gazdagnak, szegénynek.
Az igazságtévő határkő és halom,
A másét bántani nem hagyó tilalom
Nem adott még okot annyi sok lármára,
Mert az elégség volt mindennek határa.
Nem állott volt még ki a kevély uraság,
Hogy törvényt hallgasson tőle a szolgaság;
S rozskenyérhéjból is karácsonya legyen,
Hogy az úr tortátát s pástétomot egyen.
Nem bírta még a király hús, harminc milliót,
Nem csikart ki tőlük dézmát és porciót,
Melyből boldogokká tudja őket tenni,
Azaz tonkin fészket legyen miből venni.
Nem bújt el a fősvény több embertársától,
Hogy ment legyen pénze a haramiától,
Akit tán tolvajjá a tolvaj világ tett,
Mert gonosz erkölccsel senki sem született.
Nem is csuda, mert már a rétek árkolva,
És a mezők körül vagynak barázdolva;
Az erdők tilalmas korlát közt állanak,
Hogy benne az urak vadjai lakjanak;
A vizek a szegény emberekre nézve
Tőlök munkált fákkal el vagynak pécézve.
Te vagy még egyedül, óh arany holdvilág,
Melyet árendába nem ad még a világ.
Te vagy még, éltető levegő! amelyen
Indzsenéri duktus nem járt semmi helyen.
Téged még, óh legszebb hangú szimfónia,
Ingyen is hallgathat minden emberfia:
S titeket, óh édes erdei hangzások,
Hallhatnak a szegény pásztorok s munkások:
Mikor a mesterség gyáva hangjainál
A kényes nagyvilág fárasztó bált csinál.
Óh, áldott természet! óh csak te vagy nékem
Az a tetőled nyert birtokom s vidékem,
Melynek én örökös földesura lettem,
Mihelyt teáltalad embernek születtem.

*

HÁRMASKÖTÉL

Sokkal jobb dolga van a kettőnek, mint az egynek.
Mert ha elesnek is, az egyik felemeli társát.
Jaj, pedig az egyedülvalónak, ha elesik, nincsen, aki felemelje.

Hogyha együtt fekszenek ketten, megmelegszenek.
Az egyedülvaló, pedig mi módon melegedhet meg?
Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak,
és a hármas kötél nem hamar szakad el.

*

A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja.
A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle.
Mert amikor bennünket elküldtek, az útrabocsájtó Hatalom így szólt:
Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts,
adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy mint magadra,
és ne hagyd a sötétségben elmerülni.
Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg.
Az egész világ a tiéd.
Szabad vagy a kövektől az éterig.
Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja,
de jaj neked, ha magadnak tartod.
Elbocsátlak téged is, mint mindenkit:
felelős vagy minden emberért aki veled él,
s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz,
minden örömmel amit magadba zártál,
és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg.
Most eredj és élj, mert a világ a tiéd.
Hamvas Béla

*

De amíg azt hiszed, hogy
dobog valahol egy szív, mely érted dobog,
bocsáss meg az embereknek.
Egy emberi szív, mely önzetlenül érez irányodban,
elég, hogy megbocsáss mindazoknak,
kiknek önző és komisz szívét megismerted:
elég, hogy megbocsáss az emberek összességének.
Nem kell sok, hogy
a reménytelenség közepette megengeszteljenek.
Egy ember is elég.
nem igaz, hogy nem találkoztál ezzel az emberrel.
Csak éppen ideges voltál, vagy türelmetlen és mohó, s odább mentél.
Mert ember vagy, s mert ilyen az emberi szív.
(Márai Sándor: A szívről)

*

A vízen száraz lábbal átkelni?

A tanítvány hite
a mester csodatévő erejében sziklaszilárd volt.
Ha a gurunak csak nevét ejtette ki,
már úgy tudott a vizeken járni, mint akár a szilárd talajon.
Meghallotta ezt a guru, s azt gondolta:
"Hogyan?
Már pusztá nevem is csodát tesz?
Milyen nagy és csodálatos lehetek akkor én magam!"
Másnap maga is megkísérelte, hogy száraz lábbal átjusson a folyón.
Közben így suttogott: "Én! Én! Én!"
De alig érintette lába a vizet, elmerült és megfulladt.
A hit csodát tesz - az önimádat halál.

*

KÁNYÁDI SÁNDOR

A tücsök és a hangya

megunta tücsök a hosszú téli
koplálásokat s hogy prózában versben
évszázadok sőt ezredek meséi
szerint mindig szégyenkeznie kelljen

elkezdte tanulmányozni a hangya
életvitelét s borzasztó dologra
döbbent rá ki mit gyűjt beadja
morzsáig beszolgáltatja a bolyba

szolga az egyén hősi csak az ópusz
állapította meg elszontyolodva
s rajtam röhög a volt szolga ezópusz

s ti szabadnak hitt társaim azóta
is rajtam fenitek léha nyelvetek
ki koplalok bár de szabadon cirpelek